

ÇARPILMA

Colleen Hoover

Çeviri
Kübra Tekneci

 epsilon®

Bu kitabı bana “ne olacağıma karar verme ve gidip olma” motivasyonu verdikleri için *The Avett Brothers*’a ithaf ediyorum.

Teşekkür

Işık hızıyla bütün sorularıma yanıt verdiği için *Poetry Slam, Inc.*'dan Abigail Ehn'e. Bu kitabın her bölümünde The Avett Brothers'ın şarkı sözlerini kullanmam için bana izin veren *Ramseur Records*'dan Dolphus Ramseur'a. Babamızın DNA'sının muhteşem bileşenlerini eşit bir şekilde paylaştıkları için kız kardeşlerim Lin ve Murphy'ye. "Mystery Bob'ı" sevdiği ve tutkumu desteklediği için annem Vannoy'a. Kapağı tasarladıkları için Jean Ann ve Exie'ye. Kendimi yatak odama kapattığım dört hafta boyunca biriken kirli çamaşırlar ve bulaşıklar yüzünden şikâyet etmedikleri için harika eşim ve çocuklarıma. Nezaketi ve başarılı olmama yardım etmeye istekli olduğu için Jessica Benson Sparks'a. Ve son olarak, muhteşem "yaşam koçum" Stephanie Cohen'a teşekkür ederim.

Birinci Kısım

1.

*“...Hiçbir yerde değilim,
Bana biraz yer ekler misin?”*

The Avett Brothers, *Salina*

Birinci Bölüm

Kel ve ben son iki kutuyu kiraladığımız U-Haul kamyonuna yükledik. Babamın da dahil olduğu on sekiz yıllık anılara kilit vurmak üzere kapıyı itip kilidi yerine yerleştirdim.

Babam öleli altı ay olmuştu. Düşündüğünüzde bu, dokuz yaşındaki erkek kardeşim Kel'in artık babamdan her bahsedişimizde ağlamaktan vazgeçmesine yetecek kadar uzun bir süreymiş gibi görünüyordu ama taze dul bir ebeveynin bakmak zorunda olduğu ev halkının doğurduğu getirdiği maddi yükü kabul etmek zorunda kalmamızı gerektirecek kadar kısa bir süreydi. Teksas'ta, ev olarak bildiğim tek yerde kalmanın beraberinde getireceği ekonomik yükümlülükleri karşılayamayan bir ev halkının.

“Lake, bu kadar depresif olmayı bırak,” dedi annem evin anahtarlarını bana verirken. “Bana kalırsa, Michigan'ı seveceksin.”

Annem bana kendisinin vermiş olduğu yasal ismimle

asla hitap etmezdi. O ve babam dokuz ay boyunca adımın ne olacağı konusunda tartışıp durmuşlar. Annem Eric Clapton'ın şarkısından esinlenerek adımın Layla olmasını istemiş, Kennedy'lerden ilham alan babam ise Kennedy ismini istiyormuş. "Hangi Kennedy olduğunun önemi yok," derdi babam hep. "Hepsini seviyorum!"

En sonunda, ben üç günlükken hastane artık tercih yapmaları konusunda onları zorlamış. Annem ve babam da çözümü önerdikleri iki ismin ilk üç harfini alıp Layken ismini oluşturmakta bulmuşlar, ama ikisi de bir kez olsun bana bu isimle hitap etmedi.

Annemin ses tonunu taklit ederek, "Anne, bu kadar *iyimser* olmayı bırak! Michigan'dan *nefret* edeceğim," dedim.

Annem her zaman tek bir bakışıyla sayfalarca kelime söyleme kabiliyetine sahip biri olmuştu. Bir kez daha aynı bakışı attı.

Verandanın basamaklarından çıkıp anahtarı kilitinde son kez çevirmeden önce içeride dolaşmak üzere eve girdim. Bütün odalar ürkütücü bir şekilde boştu. Kendimi doğduğum günden itibaren yaşamımı sürdürdüğüm evde dolaşmış gibi hissetmiyordum.

Son altı ay özünde karamsarlık barındıran farklı duyguların oluşturduğu bir kasırgaydı. Bu evden taşınmamızın kaçınılmaz olduğunu anlamıştım. Ama lisedeki son senem *bittikten* sonra taşınacağımızı umuyordum.

Artık mutfığımız olmayan odadayken bir zamanlar buzdolabının durduğu yerdeki bölmenin altında mor plastik bir saç tokası gözüme ilişti. Onu yerden alıp tozunu sildikten sonra parmaklarımın arasında evirip çevirdim.

“Uzar,” demişti babam.

Annem makasını banyo tezgâhında unuttuğunda beş yaşındaydım. O yaştaki birçok çocuğun yaptığı şeyi yapmış, kendi saçlarımı kesmiştim.

“Annem bana çok kızacak,” diye ağlamıştım. Saçlarımı kesersem, hemen uzayacağını ve kimsenin fark etmeyeceğini sanmıştım. Kâküllerimin büyük bir bölümünü kestikten sonra aynanın karşısında yaklaşık bir saat oturup saçımın uzamasını beklemiştim. Düz kahverengi tutamları yerden alıp elimde tutmuş ve onları kafama nasıl tutturacağımı düşünürken ağlamaya başlamıştım.

Babam banyoya girip yaptığım şeyi görünce gülüp beni kucağına alarak tezgâha oturtmuştu. “Annen fark etmeyecek, Lake,” diye söz verirken banyo dolabından bir şey çıkarmıştı. “Burada küçük bir sihrim var.” Avucunu açıp mor tokayı göstermişti. “Saçına bunu taktığın sürece anneninki haberi olmaz.” Babam kâküllerimden kalanı geriye doğru itip tokayı takmıştı. Sonra yüzümü aynaya çevirmişti. “Gördün mü? Eskisi kadar güzel görünüyor!”

Aynadaki yansımamıza bakarken dünyadaki en şanslı kız olduğumu hissetmiştim. Sihirli tokaları olan başka bir baba tanımıyordum.

İki ay boyunca her gün o tokayı takmıştım ve annem bir kez bile bunun sözünü etmemişti. Şimdi düşününce, babamın ona ne yaptığımı söylediğini fark ediyorum. Ama o zaman beş yaşındaydım ve babamın sihrine inanmıştım.

Babamdan çok anneme benziyorum. İkimiz de orta boyluyuz. Annem iki çocuk doğurduğu için benim kot pantolonlarıma sığmıyor, ama bunun dışındaki şeyleri paylaşmak konusunda oldukça iyiyiz. İkimizin de hava

durumuna bağlı olarak düz ya da dalgalı bir hal alan kah-verengi saçlarımız var. Onun zümrüt yeşili gözleri benimkilerden daha koyu, kim bilir belki de teninin solgunluğu gözlerini daha çok ortaya çıkarıyordu.

Dięer açılardan ise babama benziyorum. Nükteci bir espri anlayışımız, benzer karakterlerimiz, benzer müzik zevklerimiz ve benzer kahkahalarımız var. Kel ise tamamen farklı bir hikâye. Kirli sarı saçları ve yumuşak hatlarıyla fiziksel açıdan babamıza benziyor. Dokuz yaşındaki bir çocuğa göre ufak tefek sayılır, ama karakteri fiziksel eksikliğini kapatıyor.

Lavaboya gidip suyu açtım ve saç tokasında biriken on üç yıllık kiri ovuşturarak yıkadım. Ellerimi kot pantolonuma silerek kurularken Kel mutfağa girdi. Tuhaf bir çocuk, ama onu çok seviyorum. Her yere geri adımlarla gittiği, tersten konuştuğu ve hatta yemekte ilk olarak tatlı istediği “tersten gün” adını verdiği bir oyun oynamaktan hoşlanıyor. Sanırım aramızdaki aşırı yaş farkı yüzünden ve başka kardeşi olmadığından bir şekilde eğlenmenin yolunu bulmak zorunda.

“Annem sana acele etmeni söylememi istedi Layken!” dedi Kel tersten.

Tokayı kot pantolonumun cebine koyup kapıya doğru yöneldim ve son kez evimi kilitledim.

★★★

Sonraki birkaç gün annem ve ben cipim ile U-Haul’u dönüşümlü olarak kullandık ve uyumak amacıyla sadece iki kez otelde kaldık. Annem ile benim aramda gidip gelen Kel ise son günü benimle birlikte U-Haul’da yolculuk

ederek geçirdi. Gece son dokuz saatlik yorucu yolculuğu tamamladık ve sadece kısa bir süreliğine mola verdik. Yeni kasabamız Ypsilanti'ye yaklaşırken etrafıma baktım ve Eylül olmasına rağmen, ısıtıcının çalışıyor olması dikkatimi çekti. Kesinlikle yeni giysilere ihtiyacım olacaktı.

Sokağımıza sapmak için son kez sağa döndüğümde GPS'im "varış yerine" ulaştığımı söyledi.

"Varış yeri," diye tekrar ederken kendi kendime güldüm. GPS'imın hiçbir şey bildiği yoktu.

Çıkmaz sokak pek uzun değildi ve sokağın her iki yanında tek katlı sekiz tuğla ev diziliydi. Araba yollarından birinde basket potası olması Kel'in kendine bir oyun arkadaşı bulabileceği konusunda umutlanmama neden oldu. Aslına bakılırsa, burası düzgün bir mahalleye benziyordu. Çimenler biçilmişti ve kaldırımlar temizdi, ama çok fazla beton vardı. Hem de çok. Şimdiden evi özlüyordum.

Yeni ev sahibimiz bize evin fotoğraflarını elektronik postayla gönderdiği için hangi evin bizim olduğunu görür görmez anladım. Evimiz küçüktü. *Gerçekten* küçüktü. Teksas'ta birkaç dönüm arazi boyunca uzanan çiftlik tarzı bir evimiz vardı. *Bu* evin etrafını saran minik arazi parçası beton ve dekoratif çüce biblolarından ibaretti. Ön kapı açıldı ve yeni ev sahibimiz olduğunu düşündüğüm yaşlı bir adamın dışarı çıkıp el salladığını gördüm.

U-Haul'un arka tarafı evin ön kapısını görebilecek şekilde araba yoluna geri geri yanaşabilmek için evi elli metre kadar geçtim. Aracı geri vitese almadan uzanıp Kel'i uyandırdım. Kardeşim Indiana'dan beri uyuyordu.

"Kel, uyan," diye fısıldadım. "*Varış yerimize* ulaştık."

Kel bacaklarını uzatıp esnedikten sonra yeni evimize

bakmak için alnını cama yasladı. “Hey, bahçede bir çocuk var!” dedi. “Sence bizim evimizde mi yaşıyor?”

“Umarım yaşamıyordur,” diye karşılık verdim. “Komşulardan biridir herhalde. Dışarı çık ve onunla tanış. Ben de uygun bir yere yanaşayım.”

U-Haul başarılı bir şekilde yanaşınca, vitesi boşa alıp camları indirdim ve motoru durdurdum. Annem cipimle yanıma yanaştı. Onun araçtan inip ev sahibiyile el sıkışmasını izledim. Koltuğa gömülüp ayaklarını gösterge paneline koydum. Arkaya doğru bakınca Kel ve yeni arkadaşının sokakta hayali kılıçlarla dövüştüklerini gördüm. Onu kıskanıyordum. Ben kızgın ve dargın bir çocuk olarak anılırken, onun taşınmamızı kolaylıkla kabul etmesini kıskanıyordum.

Annemiz taşınma kararı aldığında, Kel üzülmüştü. Ama muhtemelen küçükler ligi sezonunun ortasında olduğu için üzgündü. Özleyeceği arkadaşları vardı ama dokuz yaşındayken en iyi arkadaşınız genellikle hayali ve okyanus aşırı olurdu. Annem hokeye yazılabileceği konusunda söz vererek onu kolayca yatıştırmıştı, bu Kel’in Teksas’tayken hep yapmak istediği bir şeydi. Hokey güney kırsalında pek nadir görülen bir spordu. Annem bunu kabul edince, Michigan onu pek heyecanlandırmasa da, Kel’in keyfi yerine geldi.

Neden taşınmak zorunda kaldığımızı anlıyordum. Babam boya dükkânı işleterek saygın bir yaşamımız olmasını sağlamıştı. Annem gerektiğinde hemşirelik yapardı, ama çoğunlukla evle ve bizimle ilgilenirdi. Babamın ölümünün üzerinden yaklaşık bir ay geçmişti ki tam zamanlı bir iş bulabildi. Babamın ölümünün yanı sıra evin yeni reisi

olmanın üzerinde yarattığı stresi annemin yüzünden okuyabiliyordum.

Bir gece annem akşam yemeği sırasında bize faturaları ve ev kredisini ödeyebilecek kadar para kazanmadığını açıkladı. Daha fazla kazanmasını sağlayacak bir iş olduğunu ama bunun için taşınmamız gerekeceğini söyledi. Lise arkadaşı Brenda ona bir iş teklifinde bulunmuştu. İkisi annemin memleketi Detroit'in hemen dışındaki Ypsilanti'de birlikte büyümüşlerdi. Bu iş anneme Teksas'ta herhangi bir işte kazanabileceğinden çok daha fazla para kazandıracaktı, o yüzden de işi kabul etmekten başka şansı yoktu. Taşındığımız için onu suçlamıyordum. Büyükannem ve babam vefat etmişlerdi, bu yüzden anneme yardım edecek kimse yoktu. Bunu neden yapmak zorunda kaldığımızı anlıyordum, ama bir durumu anlamak onu kabullenmeyi her zaman kolaylaştırmıyor.

“Layken, öldün!” diye bağırdı Kel açık pencereden içeri uzattığı hayali kılıcını boynuma saplarken. Yere yığılmamı bekledi, ama ona gözlerimi devirmekle yetindim. “Seni kılıcımınla yaraladım. Ölmen gerekiyordu!” dedi.

“İnan bana, ben zaten ölüyüm,” diye mırıldanırken kapıyı açıp dışarı çıktım. Omuzları düşen Kel hayali kılıcını tuttuğu ellerini iki yanına düşürmüş, betona bakıyordu. Kel'in yeni arkadaşı da onun gibi yenilgiye uğramışçasına arkasında duruyor ve keyifsizliğimi onlara aktardığım için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu.

“Ben zaten ölüyüm,” dedim en iyi canavar sesimle, “çünkü ben *zombiyim!*”

Kollarımı önüme uzatıp kafamı yana eğerek boğuk sesler çıkarırken, ikili çığlık atmaya başladı. “Beyinler!”

U-Haul'un etrafında bacaklarım kaskatı bir şekilde onların ardından yürürken homurdandım. "Beyinler!"

Kollarım önümde U-Haul'un ön kısmını yavaşça dönerken birinin erkek kardeşimi ve onun yeni arkadaşını giydikleri tişörtlerin yakalarından tutmuş olduğunu gördüm.

"Hakla onları!" diye bağırdı yabancı, çılgılık atan iki çocuğu tutarken.

Yabancı benden birkaç yaş büyük görünüyordu. Ayrıca oldukça uzun boyluydu. Birçok kız onu "çekici" olarak tanımlardı, ama ben birçok kız gibi değildim. Çocuklar kollarını savuruyorlardı, onları tutmaya çalışan yabancının kasları ise kasılıp duruyordu.

Benim ve Kel'in aksine, bu ikili birbirlerine çok benziyorlardı. Şüphesiz kardeştiler. Aralarındaki belirgin yaş farkı dışında, birbirlerinin aynısıydılar. İkisinin de pürüzsüz esmer teni ve simsiyah saçları vardı, hatta saç modelleri bile aynıydı. Kel kurtulup "kılıcıyla" onu doğramaya başlayınca yabancı güldü. Bana bakıp ağzını oynatarak "Yardım et," dediği sırada, hâlâ zombi pozumda olduğumu fark ettim.

İçgüdüsel olarak başta U-Haul'a geri dönüp hayatımın geri kalanını aracın zemininde saklanarak geçirmeyi düşündüm. Ama aksine, bir kez daha "Beyinler," diye bağırp öne atılarak küçük çocuğun kafasını ısırır gibi yaptım. Kel'i ve yeni arkadaşını kapıp beton araba yolunda yere yığılana kadar onları gıdıkladım.

Doğrulduğum sırada, büyük kardeş elini uzattı. "Selam, ben Will. Yolun karşısında oturuyoruz," dedi bizim evimizin karşısındaki evi işaret ederek.

Elini sıkarak karşılık verdim. “Ben Layken. Sanırım burada yaşıyorum,” dedim arkamdaki eve bakarak.

Büyük kardeş gülümsedi. İkimiz de hiçbir şey söylemediğimiz için tokalaşmamız uzadı. Tuhaf anlardan nefret ediyordum.

“Ypsilanti’ye hoş geldiniz,” dedi ve elini elimden çekip ceketinin cebine soktu. “Nereden geliyorsunuz?”

“Teksas?” dedim. Cevabımın neden bir soru gibi çıktığından emin değildim. Hatta neden bir soru gibi çıktığını irdelediğimden emin değildim. Neden irdelediğimi irdelediğimden de emin değildim – bıkmıştım. Son üç gündür çektiğim uykusuzluktan olmalıydı.

“Teksas, demek ha?” diye karşılık verdi büyük kardeş. Topuklarının üzerinde ileri, geri sallanıyordu. Ben sözlerine karşılık vermekte başarısız olurken, durum gittikçe tuhaf bir hal alıyordu. Kardeşine baktı ve eğilip onu ayak bileklerinden yakaladı. “Bu ufaklığı okula götürmeliyim,” dedi kardeşini omuzlarına alırken. “Bu gece soğuk hava geliyor. Bugün olabildiğince eşyanızı boşaltmalısınız. Soğuk havanın birkaç gün sürmesi bekleniyor, o yüzden öğleden sonrası için yardıma ihtiyacınız olursa, bana haber verebilirsiniz. Saat dört civarında evde olunuz.”

“Elbette, teşekkürler,” dedim onlar karşıya geçerlerken. Kel kılıcıyla beni sırtımın alt kısmından yaralarken hâlâ onları izliyordum. Karnımı tutarak dizlerimin üstüne çöküp iki büklüm oldum ve o sırada Kel üzerime çıkıp işimi bitirdi. Tekrar yolun karşı tarafına baktım ve kardeşinin kapısını kapatan Will’in sürücü kapısına doğru ilerlerken bizi izlediğini gördüm. El sallayıp arabasına bindi.

★★★

Bütün kolileri ve eşyaları indirmemiz günün büyük bir bölümünü aldı. Ev sahibimiz annem ile benim tek başımıza kaldıramadığımız büyük eşyaları taşımamıza yardım etti. Cipteki kutuları boşaltamayacak kadar yorgun olduğumuz için o işi ertesi güne bırakmaya karar verdik. U-Haul tamamen boşaldığında biraz hayal kırıklığına uğradım; çünkü artık Will'in yardımına başvurmak için bir bahanem kalmamıştı.

Yatağım monte edilir edilmez, koridordan üzerinde adımın yazılı olduğu kutuları aldım. Bunların çoğunu boşaltıp yatağımı hazırladıktan sonra odamdaki eşyaların duvarlara gölgeler düşürdüğünü fark ettim. Pencereden dışarı baktığımda güneş batıyordu. Ya günler burada daha kısaydı ya da zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Mutfakta annemi ve Kel'i tabakları dolaplara yerleştirirken buldum. Yemek odası olmadığı için aynı zamanda yemek masası görevi gören bardaki altı yüksek sandalyeden birine oturdum. Ev pek büyük değildi. Ön kapıdan girer girmez kendinizi küçük bir holde buluyordunuz ve ardından oturma odası geliyordu. Oturma odasını mutfaktan sadece sol taraftaki koridor ve sağdaki pencere ayırıyordu. Oturma odasının bej renkteki halısının kenarını evin geri kalanını kaplayan sert ahşap çevreliyordu.

“Burası çok temiz,” dedi annem tabakları yerleştirmeye devam ederken. “Tek bir böcek bile görmedim.”

Teksas'ta ot sapsızlardan daha çok böcek vardı. Sinek kovalamıyorsanız, eşek arısı öldürmekle meşgul olurdunuz.

“Bu Michigan'ın iyi bir yanı, sanırım,” diye karşılık verdim. Önüme bir kutu pizza açıp seçeneklerime göz attım.

“Sadece *bir* mi?” dedi annem bana göz kırparak. Tezgâha eğilip bir dilim sucuklu pizza alarak ağzına attı. “Bana kalırsa en az iki iyi şey var.”

Anlamamış gibi yaptım.

“Bu sabah seni o çocukla konuşurken gördüm,” dedi annem gülümseyerek.

“Ah, lütfen anne,” diye olabildiğince umursamazca karşılık verdim. “Erkeklerin Teksas dışında da ikamet ettiğini hiç şaşırtıcı bulmayacağımıza eminim.” Buzdolabına gidip bir gazoz aldım.

“İtamet ne demek?” diye sordu Kel.

“İkamet,” diye onu düzelttim. “Bulunmak, oturmak, bağlı olmak, iskân etmek, kurulmak, yaşamak demek.” Sınavlara hazırlık kurslarım nihayet işe yarıyordu.

“Ah, bizim Ypsilanti’de itamet etmemiz gibi mi?” diye sordu Kel.

“İkamet,” diye tekrar düzelttim onu. Pizza dilimimi bitirip gazozumdan bir yudum daha aldım. “Çok yorgunum, millet. Yatmaya gidiyorum.”

“Bu yatak odanda ikamet edeceğin anlamına mı geliyor?” diye sordu Kel.

“Çabuk öğreniyorsun, küçük çekirge.” Eğilip Kel’i başından öptükten sonra odama çekildim.

Örtülerin altında kıvrılmak harika bir histi. En azından yatağım tanıdık geliyordu. Gözlerimi kapatıp eski yatak odamda olduğumu hayal etmeye çalıştım. Eski, *sıcak* yatak odamda. Çarşaf larım ve yastığım buz gibiydi, biraz ısınmak için örtüleri başımın üstüne çektim. Kendime not: Yarın sabah ilk iş termostatın yerini bul.

Yataktan kalkıp çıplak ayaklarım buz gibi zemine değer değmez tam olarak öyle yaptım. Dolabımdan bir kazak alıp askılı bluzum ve eşofman altımı üzerime geçirirken çoraplarımı aradım. Nafile bir uğraştı. Ayak parmaklarımın ucunda koridorda sessizce ilerleyip kimseyi uyandırmamaya çalışırken, sert ahşabın soğukluğuna olabildiğince az basmaya çalışıyordum. Kel'in odasının önünden geçerken Darth Vader ev ayakkabılarının yerde olduğunu gördüm. Çaktırmadan içeri girip bunları giydim ve mutfağa doğru ilerlemeye başladım. Nihayet biraz rahatlamıştım.

Kahve demliğini bulmak için etrafıma bakındım ama bulamadım. Onun cipteki kolilerde olduğunu hatırlıyordum, ancak ne yazık ki cip dışarıya park edilmişti. Bu anlamsızca soğuk hava da dışarıdaydı.

Ceketlerimi hiçbir yerde bulamıyordum. Eylül ayında Teksas'ta ceket giymeye pek ihtiyaç duymazdık. Anahartları kapıp cipe koşmaya karar verdim. Ön kapıyı açar açmaz bahçede beyaz bir madde gördüm. Ne olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Kar mı? Eylül ayında mı? Eğilip elime bir miktarını alarak inceledim. Teksas'ta nadiren kar yağardı ve yağdığına da *böyle* olmazdı. Teksas'ta kar daha çok taş gibi sert minik dolu taneleri şeklinde olurdu. Michigan'ın karı hayal ettiğim gibiydi: kabarık, yumuşak ve *soğuk*! Hemen karı yere atıp ellerimi eşofman altına silerek cipe doğru yürüdüm.

Fazla uzağa gidemedim. Darth Vader ev ayakkabılarının karla kaplı betonla bulunduğu anda, karşımdaki cipe bakmıyordum. Sırt üstü yere serilmiş masmavi gökyüzüne bakıyordum. Sağ omzuma bir ağrı saplandığını hissettim ve sert bir şeyin üzerine düştüğümü anladım. Uzanıp

beton bahçe cücelerinden birini altımdan çektim, cücenin kırmızı şapkasının yarısı parça parça olmuştu. Bana sırtıyordu. İnleyerek cüceyi sağlam kolumla kaldırıp geriye doğru götürerek onu sertçe yere indirmeye hazırladığım sırada biri bana engel oldu.

“Bu iyi bir fikir değil!”

Will’in sesini hemen tanıdım. Sesi babamınki gibi pürüzsüz ve yatıştırıcıydı, ama aynı zamanda otoriter bir havası da vardı. Doğrulup Will’in araba yolunda bana doğru ilerlediğini gördüm.

“İyi misin?” diye güldü.

Ah, hayır. Bu sabah aynaya bile bakmamıştım. Çok utandım ama belli etmemek için elimden geleni yaptım.

“Bu lanet olası şeyi parçaladıktan sonra kendimi daha iyi hissedeceğim,” dedim ama kalkmaya çalışsam da başaramadım.

“Bunu yapmak istemezsin, cüceler iyi şans demektir,” dedi Will bana uzanırken. Cüceyi ellerimden alıp yavaşça karla kaplı çimenlerin üzerine bıraktı.

“Tabii,” diye alaycı bir şekilde karşılık verirken omzumdaki kesiğin kazağımın kolunda kırmızı bir daire oluşturduğunu gördüm. “Ne demezsin.”

Will kazağımdaki kanı görünce gülmeyi bıraktı. “Aman Tanrım, çok üzgünüm. Yaralandığınızı bilsem, gülmezdim.” Eğilip yaralanmayan kolumdan tutarak beni kaldırdı. “Koluma bandaj yapıştırmanız.”

“Şu an bandajı nerden bulacağımı bilmiyorum,” diye yanıtladım onu henüz araçtan indirmediğimiz çok sayıda koliyi kastederek.

“Benimle gelmelisin. Mutfağımızda biraz var.”

Will ceketini çıkarıp omuzlarıma attı ve kolumdan tutarak beni karşıya geçirdi. Bana yardım ederken kendimi biraz acınası hissettim – kendi başıma yürüyebilirdim. Ama ona karşı çıkmayınca bir an için onca feminist hareketini hatırladım ve kendimi ikiye bölünmüş hissettim. Yardıma ihtiyaç duyan genç kadın rolüne büründüm.

Ceketini çıkarıp kanepenin arkasına koyduktan sonra Will'in peşinden mutfağa gittim. İçerisi hâlâ karanlıktı, o yüzden herkesin hâlâ uyuduğunu düşündüm. Evleri bizimkinden daha geniştir. Yerleşim planı benzerdi ama oturma odası bizimkine göre biraz daha geniştir. Oturma odasının solunda kanepeler ve geniş yastıkların olduğu çıkma bir pencere vardı.

Mutfağın karşı duvarında birkaç aile fotoğrafı asılıydı. Çoğu Will ve kardeşinin, birkaçı ise anne ve babalarına ait fotoğraflardı.

Will bandaj ararken fotoğrafları incelemeye gittim. Her ikisi de genlerini babalarından almış olmalıydılar. Birkaç sene öncesine ait gibi görünen en yeni fotoğrafta, babaları kollarını iki oğluna dolamış, doğaçlama bir fotoğraf çektirmek üzere onlara sıkıca sarılıyordu. Babalarının simsiyah saçlarına yer yer ak düşmüştü ve kocaman gülümsemesini güler siyah bıyıkları çevreliyordu. Hatları Will'inkine benziyordu. İkisinin de gülen gözleri ve kusursuz beyaz dişlerini ortaya çıkaran gülümseme vardı.

Will'in annesi nefes kesiciydi. Uzun sarı saçları vardı ve en azından fotoğraflarda uzun boylu görünüyordu. Yüz hatlarında çocuklarına geçen herhangi bir şey göremiyordum. Belki de, Will karakter olarak ona çekmişti. Duvardaki fotoğrafların hepsi bizim evimizle bu ev arasındaki

büyük farkı gözler önüne seriyordu – burası gerçekten evdi.

Mutfağa girip barda bir sandalyeye oturdum.

“Bandaj yapıştırılmadan önce yaranın temizlenmesi gerek,” dedi Will gömleğinin kollarını sıvayıp çeşmeyi açarken. Üzerinde mutfak ışığında içindeki atleti biraz gösteren, düğmeli açık sarı bir gömlek vardı. Geniş omuzları vardı ve gömleği kollarındaki kasların etrafını sarıyordu. Başının tepesi yukarıdaki dolaba varıyordu, mutfaklarımızdaki benzerliklerden benden on beş santim daha uzun olduğunu tahmin ettim. Islanmaması için, omzunun üzerine attığı siyah kravatının desenine baktım. Bu sırada Will suyu kapatıp tezgâha döndü. Islak mendili ondan alırken yüzüm kızardı, fiziğinin bu denli dikkatimi çekmesi hiç hoşuma gitmiyordu.

“Sorun değil,” dedim kazağımın kolunu omzumdan çıkarırken. “Ben hallederim.”

Will yaramdaki kanı silerken bir bandaj açtı. “Sabahın yedisinde pijamalarınla dışarıda ne arıyordun?” diye sordu. “Hâlâ eşyalarınızı mı boşaltıyorsunuz?”

Kafamı iki yana sallayıp ileri uzandım ve mendili çöpe attım. “Kahve.”

“Kahve mi? Sanırım sabahları seven biri değilsin.” Will bunu bir soru sormaktan çok gözlem yapar gibi söylemişti.

Bandajı omzuma yapıştırmak için yaklaşırken onun nefesini enseme hissettim. Diken diken olan tüylerimi gizlemek için kollarımı ovuşturdum. Bandajı omzuma yapıştırıp üzerine hafifçe vurdu.

“İşte. Eskisi kadar iyi,” dedi.

“Teşekkürler. Sabahları *severim*,” dedim. “Kahvemi iç-

tikten sonra.” Kalkıp omzuma baktım ve bandajı inceler gibi yaparken bir sonraki hamlemi düşündüm. Ona çoktan teşekkür etmiştim. Dönüp gidebilirdim ama bana yardım ettikten sonra bu kabalık olurdu. Ama öylece durup onun benimle sohbet etmesini beklersem *gitmediğim* için aptal gibi de görünebilirdim. Onun yanındayken en basit hareketlerimi neden bu kadar irdelediğimi anlamıyordum. O da mahalle sakinlerinden biriydi!

Arkamı döndüğümde Will tezgâhın başında durmuş, bir kupa kahve dolduruyordu. Bana doğru yürüyüp kahveyi tezgâhta önüme koydu. “Krema mı şeker mi istersin?”

Kafamı salladım. “Sade yeterli. Teşekkürler,” dedim ve kahvemden bir yudum aldım.

Kahveyi içerken Will tezgâhın üzerine eğilmiş, beni izliyordu. Gözlerinin rengi fotoğraflarda yer alan annesinin ki kadar koyu yeşildi. Sanırım ondan bir özellik almıştı.

Will gülümseyip saatine bakarak göz temasımızı bozdu. “Gitmeliyim, kardeşim arabada bekliyor ve işe gitmem gerekiyor,” dedi. “Seni evine kadar geçireyim. Kupa sende kalabilir.”

Kahveden bir yudum daha almadan önce kupaya baktım ve kenarındaki süslü büyük harfleri fark ettim. *Dünyanın En İyi Babası*. Babam da eskiden böyle bir kupadan kahvesini içerdi.

“İyileşeceğim,” dedim kapıya doğru ilerlerken. “Sanırım artık dimdik yürüme işini kaptım.”

Will benimle birlikte dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve ceketini almam konusunda epey ısrar etti. Ceketini omuzlarıma atıp ona tekrar teşekkür ettikten sonra yolun karşısına geçtim.

Eve girmek üzereyken, “Layken!” diye seslendi. Başımı ona doğru çevirdim, araba yolunda duruyordu.

“Güç seninle olsun!” Will gülüp arabasına bindi ve ben orada durmuş, hâlâ ayağımda olan Darth Vader ev ayakkabılarına bakarken, o geri geri araba yolundan çıktı.

★★★

Kahve işe yaramıştı. Termostatı buldum ve öğle yemeğine kadar ev nihayet ısınmaya başladı. Annem ve Kel her şeyin annemin kendi üstüne alınması için kamu hizmeti şirketine gittiler ve ben, hâlâ cipte olan kutuları saymazsak, son kutularla baş başaydım. Birkaç şeyi daha kutulardan çıkardıktan sonra duş alma vaktinin geldiğine karar verdim. Granola kız görünümümün üçüncü gününü tamamlamak üzereydim.

Duştan çıkıp bir havluya sarındım; saçımı öne atıp fönle kuruttum. Saçlarım kuruyunca, biraz makyaj yapabilmek için fönü buğulanan aynaya tutup aynada temiz bir daire oluşturdum. Bronzluğumun geçmeye başladığını fark ettim. Burada pek fazla güneşlenemeyecektim, o yüzden solgun bir tene alısam iyi olacaktı.

Saçlarımı fırçalayıp at kuyruğu yaptım, biraz dudak parlaticısı ve rimel sürdüm. Allık sürmedim, artık allık sürmeye ihtiyacım olmayacakmış gibi görünüyordu. Hava ve Will’le olan kısa karşılaşmalarım yanaklarımın kırmızı bir renk almasını sağlıyordu.

Dolabımı karıştırıp uzun kollu bir bluz buldum, kot pantolonumu ve sabah bulmayı başaramadığım çoraplarımı giydim. Hava durumuna uygun bulabildiğim tek ayakkabı bir çift ince siyah bottu. Bunları ayağıma geçirip

pantolonumun paçalarını içlerine sokarak botların fermuarlarını çektim.

Ben duştayken annem ve Kel çoktan gelip gitmişlerdi. Bana bıraktığı notta annem Kel’le birlikte U-Haul’u iade etmek için arkadaşı Brenda’yı izleyerek şehre gideceklerini yazmıştı. Tezgâhta arabanın anahtarlarının yanında üç tane yirmi dolarlık banknot ve bir adet alışveriş listesi vardı. Onları alıp cipe gittim ve bu kez başarılı bir şekilde araca ulaştım.

Arabayı geri vitese alırken nereye gideceğime dair hiçbir fikrim olmadığını keşfettim. Bu kasaba hakkında herhangi bir şey bilmek bir yana kendi sokağımdan sağa mı yoksa sola mı dönmem gerektiğini bile bilmiyordum. Will’in kardeşi ön bahçelerindeydi, arabayı kaldırımlarına yanaştırıp yolcu penceresini açtım.

“Hey, bir saniye buraya gel!” diye ona seslendim.

O ise bana bakıp bir an tereddüt etti. Belki de, yine Zombi moduna gireceğimi düşündü. Arabaya doğru yürüdü ama pencereye üç adım kala durdu.

“En yakın markete nasıl gidebilirim?” diye sordum ona.

Çocuk gözlerini devirdi. “Ciddi misin? Ben dokuz yaşındayım.”

Pekâlâ. Demek ki Will’in kardeşiyle olan benzerliği dış görünüşten öteye gitmiyordu.

“Yardımcı olmadığın için teşekkür ederim,” dedim. “Adın ne?”

Çocuk hınzır bir şekilde bana gülüp, “Darth Vader!” diye bağırdı. Arabanın bulunduğu noktanın tam tersine doğru koşarken güldü.

Darth Vader mı? Yanıtıyla neyi kastettiğini anladım. O

sabah giymiş olduğum ev ayakkabılarımla dalga geçiyordum. Önemi yoktu. Asıl önemi olan, Will'in benimle karşılaştığını ona söylemesiydi. Aralarında geçen konuşmayı ve Will'in benim hakkımdaki düşüncelerini hayal etmeye çalışmaktan kendimi alamadım. Tabii beni düşünüyorsa. Her nedense, ben onu rahatsızlık verecek derecede çok düşünüyordum. Onun kaç yaşında olduğunu, ne okuduğunu ve görüştüğü biri olup olmadığını merak ediyordum.

Neyse ki, Teksas'tan buraya gelirken ardımda bir tane bile erkek arkadaş bırakmamıştım. Neredeyse bir senedir kimseyle çıkmıyordum. Lise, yarı zamanlı işim ve Kel'in antrenmanlarına yardım etmek gibi işlerin arasında erkeklerle ayıracak zamanım kalmamıştı. Hiç boş vakti olmayan bir insandan yapacak hiçbir şeyi olmayan bir insana dönüşmememe alışmam gerekeceğini anladım.

Torpedo gözüne uzanıp GPS'imi aldım.

“Bu iyi bir fikir değil,” dedi Will.

Kafamı kaldırdığımda onun arabaya doğru yürüdüğünü gördüm. İstemsizce yüzümü ele geçirmeye çalışan gülümsemeyi bastırmaya çalıştım. “İyi fikir olmayan şey ne?” diye sordum GPS'i tutucusuna yerleştirip çalıştırırken.

Will kollarını göğsünde birleştirip arabanın camına doğru eğildi.

“Yolda yapım çalışması var. O şey yüzünden kaybolabilirsin.”

Ona karşılık vermek üzereyken Brenda annemin de içinde olduğu arabayı yanıma çekti. Sürücü penceresini indirdi ve annem başını oturduğu yerden dışarı uzattı.

“Deterjan almayı unutma, listeye eklemeyi unutmuşum. Öksürük şurubu da al. Sanırım hastalanıyorum,” dedi pencereden.

Kel arka koltuktan inip Will'in kardeşinin yanına koştı ve onu evimizi görmeye davet etti.

“Gidebilir miyim?” diye sordu kardeşi, Will'e.

“Elbette,” dedi Will yolcu kapımı açarken. “Birazdan dönerim, Caulder. Layken'ı markete götüreceğim.”

Öyle mi? Emniyet kemerini bağlarken ona baktım.

“Yol tarif etmekte pek iyi değildir. Seninle gelmemin bir sakıncası var mı?”

“Sanırım yok,” diye güldüm.

Brenda'ya ve anneme baktım, ama her ikisi de çoktan araba yoluna sapmıştı. Arabayı birinci vitese alıp Will'in mahalleden çıkmamı sağlayacak talimatlarını dinledim.

“Demek küçük kardeşinin adı Caulder?” diye sordum sohbet etmek için gönülsüzce çaba göstererek.

“Aynen öyle. Anne ve babam benden sonra yıllarca ikinci bir çocuk sahibi olmayı denediler. ‘Will’ gibi isimler artık havalı olmayınca en sonunda Caulder'a karar vermişler.”

“İsmin hoşuma gidiyor,” dedim. Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Kulağa kötü bir flört etme yöntemi gibi geliyordu.

Will güldü. Gülüşü de hoştu. Gülüşünden hoşlanmamdan nefret ettim.

Saçımı omzumdan geriye atıp boynuma dokunduğunda irkildim. Parmakları bluzumun altına girdi ve beni hafifçe omzumdan aşağı çekti. “Yakında yeni bir bandaja ihtiyacın olacak.” Bluzumu yukarı çekip hafifçe üzerine vurdu. Parmakları boynumda bir sıcaklık bıraktı.

“Marketteyken bana hatırlat,” dedim, hareketlerinin ve varlığının üzerimde hiçbir etkisi olmadığını kanıtlamaya çalışarak.

“Ee, Layken.” Will duraksayıp hâlâ arka koltukta duran kolilere baktı. “Bana kendinden bahset.”

“Hayır. Bu çok klişe,” dedim.

“Pekâlâ,” diye güldü Will. “Seni kendim çözerim.” Öne doğru eğilip CD çalarımın tuşuna bastı. Hareketleri yıllardır üzerinde çalışıyormuş gibi akıcıydı. Bu özelliğini kıskanıyordum. Nitekim ben zarafetimle tanınmazdım.

“Biliyor musun, müzik zevki kişi hakkında birçok şeyi ele verir.” CD’yi çıkarıp inceledi.

“Layken’in Saçmalığı mı?” diye kahkaha attı Will. Burada vurgulanan CD’nin *saçmalığı mı* yoksa sana ait olduğu mu?”

“Kel’in benim eşyalarım dokunmasından hoşlanmam, tamam mı?” CD’yi onun elinden alıp CD çalara taktım.

Banço hoparlörlerden bangır bangır yükselince çok utandım. Teksaslıydım, ama onun bunu folk müziğiyle karıştırmasını istemiyordum. Teksas hakkında özlemediğim bir şey varsa, o da folk müziğiydi. Sesi kısmak için uzandığım sırada Will karşı çıkarcasına elimi yakaladı.

“Sesini aç, bu şarkıyı biliyorum,” dedi elini elimden ayırmadan.

Parmaklarım hâlâ ses tuşunun üzerindeydi, o yüzden sesi açtım. Onun bu şarkıyı bilmesine imkân yoktu. Blöf yaptığını fark ettim; bu da onun kötü flört numarasıydı.

“Öyle mi?” dedim. Blöfüne meydan okudum. “Şarkının adı ne?”

“The Avett Brothers’ın bir parçası,” dedi Will. “*Gabriella* olabilir ama daha çok *Güzel Kız* ismindeki şarkılarının sonuna benziyor. Bu şarkıyı elektro gitarlarla bitirmelerine bayılıyorum.”

Will'in soruma verdiği cevap beni Őaşırttı. Grubu gerçekten biliyordu. "The Avett Brothers'ı sever misin?"

"Onlara *bayılıyorum*. Geçen sene Detroit'te çaldılar. Gittiğim en güzel konserdi," dedi.

Ses tuşunun üzerindeki elimi tutan eline bakarken içimi adrenalin dalgası kapladı. Bu hoşuma gitti, ama hoşuma gittiği için kendime kızdım. Erkeklerin daha önce de beni heyecanlandırdığı anlar olmuştu, ama genellikle böylesine önemsiz hareketlere karşı sergilediğim tepkiler üzerinde daha çok kontrol sahibiydim.

Birbirine dokunan ellerimizi fark ettiğimi görünce Will elimi bırakıp avuçlarını pantolonuna sildi. Gergin bir hareket gibi görünüyordu ve onun da benim gibi huzursuz olup olmadığını merak ettim.

Genellikle popüler olmayan müzikler dinlerdim. Sevdiğim grupların yarısından bile haberdar olan biriyle karşılaşmak benim için pek olası değildi. Ama The Avett Brothers en sevdiğim gruptu.

Babam bir yandan akortları gitarında çözmeye çalışırken, bir yandan da gece boyunca uyumadan birlikte şarkı söyledik. "Lake, *kusurları kusursuzluğun* tanımını olduğunda bir grubun gerçekten yetenekli olduğunu anlayabilirsin," demişti babam bir keresinde.

Grubu gerçekten *dinlemeye* başladığımda onun ne demek istediğini anladım. Kopuk banço telleri, anlık tutku- lu armoni geçişleri, tek mısradaki yumuşak, boğuk ve çığlık çığlığa olabilen sesleri... Tüm bunlar grubun yaptığı müziğe esaslılık, karakter ve inandırıcılık katıyordu.

Babam öldükten sonra, annem babamın aslında on sekizinci yaş günümde bana vermeyi planladığı o hediyeyi

zamanından önce verdi –Avett Brothers konserine bir çift bilet. Onları bana verdiğinde, babamın hediyesini bana vermek için ne denli sabırsızlanmış olabileceğini düşünerek ağladım. Onun benden bu biletleri değerlendirmemi isteyeceğini biliyordum, ama yapamadım. Konser babamın ölümünden birkaç hafta sonraydı ve eğlenemeyeceğimin farkındaydım. O yanımdayken daha fazla eğlenebileceğimi biliyordum.

“Ben de onlara bayılıyorum,” dedim kararsızca.

“Onları hiç izledin mi?” diye sordu Will.

Nedenini bilmiyorum, ama konuştuğumuz sırada ona babamla ilgili tüm hikâyeyi anlattım. Will ise anlatıklarımı dikkatle dinlerken nereye ne zaman döneceğimi söylemek için arada sözümü kesti. Ona babamla müziğe duyduğumuz tutkudan bahsettim. Babamın ani bir kalp krizi sonucu öldüğünü söyledim. Ona on sekizinci yaş günümü ve gidemediğimiz konseri anlattım. Konuşmaya neden devam ettiğimi bilmiyorum, ama nedense çenemi kapatmadım. Kendi hakkımda asla böylesine rahat bir şekilde konuşmazdım, özellikle de doğru düzgün tanımadığım insanlar karşısında. Özellikle de doğru düzgün tanımadığım *erkekler* karşısında. Marketin otoparkında durduğumuzu fark ettiğimde hâlâ konuşuyordum.

Saate bakınca, “Vay canına,” dedim. “Markete giden en kestirme yol bu mu? Yol yirmi dakika sürdü.”

Will kapısını açarken bana göz kırptı. “Hayır, aslına bakarsan değil.”

İşte bu onun kesinlikle benimle flört ettiği anlamına geliyordu. Midemde kelebeklerin uçuştüğünü hissettim.

Biz otoparkta ilerlerken kar taneleri karla karışık yağ-

mura dönüştü. “Koş,” dedi Will. Elimi tutup beni girişe doğru hızla çekti.

Nefes nefese ve gülerek markete varıp üzerimizdeki suyu silkeledik. Ceketimi çıkarıp silkelerken Will’in eli yüzüme değdi ve yanağıma yapışan ıslak saç tutamını itti. Eli soğuktu, ama parmakları tenime değdiği anda soğukluğu unuttum ve yüzüm ısındı. İkimiz de birbirimize bakarken gülümsemesi kayboldu. Onun etrafındayken gösterdiğim tepkilere alışmaya çalışıyordum. En ufak dokunuşu ve en basit hareketleri duyularımda yasadışı bir etkiye neden oluyordu.

Boğazımı temizleyip bakışlarımı kaçırdım ve hemen yanımdaki alışveriş arabasını alıp alışveriş listesini ona verdim.

“Eylül’de hep kar yağar mı?” diye sordum dokunuşundan etkilenmemiş gibi yaparak.

Will ceketini alışveriş arabasının kenarına astı. “Hayır, sadece birkaç gün sürer, belki bir hafta. Genellikle kar Ekim’den önce başlamaz,” dedi. “Şanslısın.”

“Şanslı mı?”

“Evet. Bu oldukça sıra dışı bir soğuk hava dalgası. Buraya tam zamanında geldiniz.”

“Ah. Ekseriyetinizin kardan nefret ettiğini sanıyordum. Burada yılın büyük bir bölümü kar yağmıyor mu?”

“*Ekseriyetiniz mi?*” Will güldü.

“Ne?”

“Yok bir şey,” dedi Will yüzünde bir gülümsemeyle. “Daha önce kimsenin gerçek hayatta bu kelimeyi kullandığını duymamıştım. Çok sevimli.”

Bir erkek yüzünden kendinden geçen bir kıza dönüştü-

ğüme inanamıyordum. Bundan nefret ediyordum; onun hatlarını daha dikkatli incelemeye başlayıp bir kusur aradım. Ama bulamadım. Ona dair her şey kusursuzdu.

Listedeki hemen her şeyi alıp kasaya doğru ilerledik. Will taşıma kayışına herhangi bir şey koymama izin vermedi, o yüzden geride kalıp onun alışveriş arabasındaki ürünleri boşaltmasını izledim. Kayışa koyduğu en son şey bir kutu bandajdı. Onu aldığı bile görmemiştim.

Marketten çıktığımızda, Will geldiğimiz yönün tersine dönmemi söyledi. İki blok ilerledikten sonra sola, sokağımıza sapmamı istedi. Yirmi dakika süren market yolunun dönüşü bir dakika bile sürmedi.

“Çok iyi,” diye güldüm araba yolumuza girerken. Yaptığı şeyi fark etmiştim ve benimle açıkça flört ettiğinden artık emindim.

Arabayı park ettim, anahtarları motordan çıkarıp cüzdanımı aldım. Will çoktan cipin arkasına gitmişti, o yüzden ona bagajın kapısını açtım. Arabadan inip onun olduğu yere gittim, kollarının marketten aldığımız şeylerle dolu olmasını bekliyordum. Ama o aksine bagajın kapısını yukarıda tutmuş, beni izliyordu.

En iyi güneyli güzel taklidimle, elimi göğsüme koyup, “Ah! Yardımınız olmadan marketi asla bulamazdım. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, kibar beyefendi,” dedim.

Gülmesini bekledim, ama o öylece durup bana baktı.

“Ne?” diye sordum gergin bir şekilde.

Will bana doğru bir adım atıp serbest eliyle hafifçe çenemi tuttu. Onun bana dokunmasına izin veriyor olmam oldukça şaşırtıcıydı. Kalbim göğüs kafesimde gümbür

gümbür atarken o birkaç saniye boyunca yüzümü inceledi. Sanırım beni öpmek üzereydi.

Ona bakarken nefes alışımı kontrol etmeye çalıştım. Will ise bana daha da yaklaşıp elini çenemden çekip enseme götürdü ve başımı kendisine doğru çekti. Dudaklarını hafifçe alnıma dokundurup birkaç saniye boyunca öylece kaldıktan sonra elini çekip geri çekildi.

“Çok sevimlisin,” dedi ve bagaja uzanıp tek bir hamlede dört torbayı aldı. Eve doğru yürüyüp torbaları kapının yanına bıraktı.

Hayatımın son on beş saniyesini idrak etmeye çalışırken donup kaldım. Bu da nereden çıkmıştı böyle? Neden öylece durup bana bunu yapmasına izin vermişim? İtirazlarıma rağmen, neredeyse acınası bir şekilde, lanet olası alnımdan, hayatımın en tutkulu öpücüğünü aldığımı fark ettim!

***

Will’in bagajdan birkaç poşeti daha almak için uzandığı sırada, koşarak evden çıkan Kel ve Caulder’ı annem izledi.

Çocuklar Caulder’ın odasına bakmak için sokağın karşısına koştular. Will kibarca elini bize doğru gelen anneme uzattı.

“Layken ve Kel’in annesi olmalısınız. Adım Will Cooper. Yolun karşısında oturuyoruz.”

“Julia Cohen,” dedi annem. “Caulder’ın ağabeyi misin?”

“Evet, hanımefendi,” diye yanıtladı onu Will. “Aramızda on iki yaş var.”

“Öyleyse... yirmi bir yaşındasın.” Annem bana dönüp göz kırptı.

Ah, hayır, annem beni utandırmaya çalışıyordu. O sı-

rada Will'in arkasında duruyordum, o nedenle bunu fırsat bilerek anneme onun o meşhur bakışlarından biriyle karşılık verdim. Annemse gülümsemekle yetindi.

“Kel ve Lake'in bu kadar çabuk arkadaş edinebilmelerine sevindim,” dedi hemen ardından.

“Ben de,” diye karşılık verdi Will.

Annem dönüp içeri girmeden önce bir şey ima edercesine omzumu dürttü. Tek kelime etmedi, ama neyi kastettiğini biliyordum; onayladığını belirtiyordu.

Will son iki poşeti almak için bagaja uzandı. “Lake, demek ha? Bu hoşuma gitti.” Bagajın kapısını kapatırken bana poşetleri verdi.

“Evet, Lake.” Will arabanın arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Caulder ve ben Cuma günü Detroit'e gidiyoruz. Pazar günü geç saatlere kadar dönmeyeceğiz, aile meselesi,” dedi umursamazca elini sallayarak. “Gitmeden önce, yarın gece için herhangi bir planın olup olmadığını öğrenmek isterim.”

İlk kez annem ve babam dışında biri bana “Lake” diye hitap ediyordu. Bu hoşuma gitti. Ben de onun yanında durup omzumu arabaya yasladım. Sakin olmaya çalıştım, ama içimden heyecanla haykırıyordum.

“Bana burada doğru düzgün bir hayatım olmayacağını itiraf ettirmeye mi çalışıyorsun?”

“Harika. Öyleyse, anlaştık. Seni yedi buçukta alırım.” Will dönüp evine doğru ilerlediği sırada, onun aslında bana çıkma *teklif etmediğini* ve benim de *kabul etmediğimi* fark ettim.